

vůbec učiněn nebyl. Přípis pak osvědčil stav stroje toliko pro dobu, kdy byl pivovaru vrácen, a nebyl závěru, že ho obžalovaný použil v roce 1924 ku stáčení piva, na závadu, to tím méně, že obžalovaný sám doznal, že se se strojem pracovalo asi až do doby, kdy S. odešel, t. j. do 1. srpna 1924, a toto doznání souhlasí s výpovědí svědka S-a, a jinými výsledky hlavního přelíčení. Je-li takto jediná výtka v úvahu přicházející bezdůvodnou, netřeba vrátiti ohlášení stížnosti k opatření podpisu oprávněného obhájce. Bylo tudíž zmateční stížnost podle §u 4 čís. 1 a 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zavrhnouti již v zasedání neveřejném.

Čís. 2535.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Vybízení k hromadnému páchání přestupku (§ 15 čís. 4 zákona) předpokládá, že pachatel usiluje o to, by přestupek určitého druhu byl co možná největším počtem osob páchán, t. j. by došlo alespoň ku spáchání značného množství stejných přestupků. Nespadá sem, nýbrž pod ustanovení §§u 9, 411 tr. zák. výzva ve chůzi ke zbití určité osoby.

Obžalovaný nemůže napadati zmateční stížností rozsudek, jímž nebyl ve svých právech zkrácen (na př. posuzuje-li čin podle mírnějšího zákona).

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, Zm I 210/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. února 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §u 15 čís. 4 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice, pokud stěžovatel byl jím uznán vinným přestupkem podle §u 15 čís. 4 zák. na ochranu republiky, spáchaným tím, že dne 27. září 1925 v P. na schůzi národně-demokratického dělnictva a zřízenectva výkřikem »Soudruzi mažte K-u!« veřejně vybízel přítomné osoby k hromadnému páchání přestupku, důvodem zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. Popírá, že nalézacím soudem zjištěný čin stěžovatelův tvoří skutkovou podstatu onoho přestupku. Není prý předpokladu pro odsouzení stěžovatele pro tento přestupek proto, že nešlo o vybízení k hromadnému páchání přestupku. Šlo prý pouze o vybízení více osob k tomu, by spáchaly společně určitý přestupek. S názorem zmateční stížnosti, že podle skutkových zjištění nalézacího soudu nešlo o vybízení k hromadnému páchání přestupku, dlužno souhlasiti. Vybízení k hromadnému páchání přestupku předpokládá, že pachatel usiluje o to, by přestupek určitého druhu byl co možná největším počtem osob páchán, t. j., by došlo alespoň ku spáchání značného množství stejných přestupků. V souzeném případě zjišťuje rozsudek, že stěžovatel vybízel výrokem »Soudruzi, mažte K-u!«

více osob, komunisty na schůzi přítomné, při nejmenším ku spáchání přestupku proti bezpečnosti těla na přítomném tajemníku K-ovi. Při tom má rozsudek zřejmě na mysli přestupek lehkého poškození na těle podle Šu 411 tr. zák.; neboť jiný přestupek proti bezpečnosti těla nepřicházel tu podle povahy věci vůbec v úvahu. Kdyby tedy byli ti, jimž výzva byla určena, vybídnutí uposlechli, t. j. ihned společně a ve společném zlém úmyslu odpovídajícím Šu 411 tr. zák. přítomnému K-ovi lehce na těle ublížili, a to tak, že by poškození to bylo po sobě zanechalo viditelné známky a následky, byli by se všichni dopustili jako spolupachatelé jediného přestupku podle Šu 411 tr. zák. Vybízení stěžovatelovo směřovalo tudíž pouze k tomu, by byl spáchán tento přestupek více osobami jako spolupachateli, nikoli však k tomu, by byl přestupek podle Šu 411 tr. zák. páchan ve velmi značném počtu. Dalšími vývody zmateční stížnosti, dokazujícími, že nalézací soud vykládá mylně pojem hromadného páchání přestupku, netřeba se obírat, neboť již z toho, co bylo shora uvedeno, vychází na jevo, že čin stěžovatelův byl nalézacím soudem následkem mylného výkladu pojmu hromadného páchání přestupku podřaděn pod ustanovení Šu 15 čís. 4 zákona na ochranu republiky, pod něž ve skutečnosti nespadá. Dále namítá stížnost, že šlo jen o vybídnutí více osob k zlému nakládání s K-ou, tedy o přestupek, pro nějž by stěžovatel mohl býti stihán jen na základě soukromé obžaloby K-ovy.

Touto námitkou neprovádí stížnost uplatňovaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti po zákonu, nýbrž brojí jen, přehlížeje patrně, že výklad závadného výroku náleží ke skutkovým zjištěním, vyhrazeným nalézacímu soudu, nepřípustným způsobem proti zjištění nalézacího soudu, že stěžovatel vybízel ku přestupku proti bezpečnosti těla, nikoli tedy pouze ku zlému nakládání, jež by tvořilo přestupek proti bezpečnosti cti podle Šu 496 tr. zák. (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Rozsudek zjišťuje, jak bylo již řečeno, že stěžovatel vybízel více osob ku spáchání určitého přestupku proti bezpečnosti těla, při čemž má na mysli přestupek podle Šu 411 tr. zák., a zjišťuje dále, že působení stěžovatelovo v tomto smyslu zůstalo bez výsledku. Podle těchto skutkových zjištění zahrnuje čin stěžovatelův v sobě všechny známky skutkové podstaty přestupku nedokonaného svádění k lehkému poškození na těle podle §§ 9, 411 tr. zák., jež ohrožuje § 412 tr. zák. trestem vězení od 3 dnů do 6 měsíců, kdežto přestupek podle Šu 15 čís. 4 zák. na ochranu republiky se trestá vězením od 3 dnů do 3 měsíců. Z toho je patrné, že zmateční stížnost musí zůstat bez úspěchu; neboť, pojal-li nalézací soud čin obžalovaného pod mírnější ustanovení Šu 15 čís. 4 zák. na ochranu republiky, nebyl tím stěžovatel ve svých právech nikterak zkrácen, tak že není možno, by zmateční stížností v tomto směru přivoděno bylo rozhodnutí pro stěžovatele příznivější. Bylo tudíž zmateční stížnost jako dílem neodůvodněnou, dílem po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2536.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a m.).
Ohrožování míru v republice a její vojenské bezpečnosti není náležitostí skutkové podstaty zločinu Šu 13 čís. 1 zákona; stačí, že pachatel